

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4101/2020
18.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Петровић адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ са седиштем у Сурдулици, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1065/19 од 18.12.2019. године, у седници већа одржаној 18.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1065/19 од 18.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1065/19 од 18.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П 717/2018 од 13.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име неоснованог обogaћења по основу више наплаћених износа комуналних услуга, у периоду од 01.12.2008. године до 30.06.2009. године, исплати износ од 1.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.12.2018. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 104.300,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1065/19 од 18.12.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Сурдулици П 717/2018 од 13.12.2018. године у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавеже тужени да тужиоцу, на име неоснованог обogaћења по основу више наплаћеног износа за комуналне услуге у периоду од 01.12.2008. године до 30.06.2009. године, исплати износ од 1.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.12.2018. године па до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 81.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати износ од 15.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је изјавио одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

О тужбеном захтеву другостепени суд је у овој правној ствари одлучио применом правила о терету доказивања, оценивши да тужилац није доказао да се тужени неосновано обогатио јер се из изведених доката нису могле утврдити спорне чињенице од којих зависи основаност тужбеног захтева.

У таквој ситуацији, Врховни касациони суд је нашао да нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, ради разматрања правних питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијом тужилац указује на постојање другачије судске праксе, али уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од чињеничног стања, које се утврђује доказима предложеним у складу са правилима о терету доказивања.

Стога је Врховни касациони суд, на основу члана 404. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У конкретном случају ради се о спору мале вредности, у којем вредност предмета спора од 1.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па зато ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостпеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић